

יצחק יוסף:

„מדוע אנחנו רוצים לצאת?“

בהודו הייתי בעל עמדה, עבדתי כמוכר פרמיות ביטוח ולאחר מכן כפקיד המחלקה הסטטיסטית של חברת הביטוח, סיפר יצחק יוסף, מוכר צעירי ישראל בבומביי, שהפך דברם של עולי הודו, מבניישראל (השבט היהודי עתיק הימין בהודו), בקולו הרגוע והאצילי. קורותיו זהות לאלה של כמה מאות מאחיו שעלו עמו לפני שנתיים מהודו, התרכזו, ברובם הגדול, בבאר-שבע, בירת הדרום. מבלי שיהיו גנועי רדיפות (וכיהודים גם כיבדו במיוחד עלידי שני הצדדים, ההינדים והמוסלמים), אך מתוך כמיהה משיחית כמעט, שעוררה אצלם לראשונה עלידי חוקר ידע-עם (פולקלור) ירושלמי, הדייר צמנאל אלסבנגר, שביקר אצלם בשעת שליחות קרן-היסוד לדרום-אסיה, מכרו את כל רכושם ועלו (בדרך האויר) לישראל.

רא התאקלמו בקיבוץ. מאות בניישראל, בעלי של-שלת יוחסין יהודית טהורה של למעלה מאלפיים שנה, קמו בהזדמנות הראשונה, שבו לישראל, שנראתה להם כמולדתם הראשונה מתוך כוונה לסייע, כחלוצים (לפי מיטב פירוש המונח הציוני) בשיקום המדינה.

רבים באו עם משפחותיהם מרובות הילדים (ממוצע למש-פחה: שלושה, ארבעה), אחרים, צעירים יותר, עלו בגפם, מתוך רצון להכשיר את הקרקע להוריהם שנשארו מאחוריהם, בהודו. בהגיעם ארצה יצא חלק ניכר להכשרה חקלאית לאפיקים שבעמק הירדן, השאר נתפזרו ברחבי הארץ. הם לא יכלו להס-

תגל לחיי הקיבוץ, בעיקר, לטענתם, בגלל היחס השו-של החברים הוותיקים, שפגע בהם, כתלמידי מהאטמא ג וכבנייהודו רודפי-שיקש ודברים נאמרים בעדינות, בן-מרוכה.

אחר חודשים רבים בהם ניסו להתאקלם באוירת הקי-הגיעו לכלל החלטה לנוטשו, לעבור למקום אחר. כשהוג-להם תנאי מחייה ועבודה נוחים בבאר-שבע ירדו אליה כ-עים משפחות ורווקים מספר.

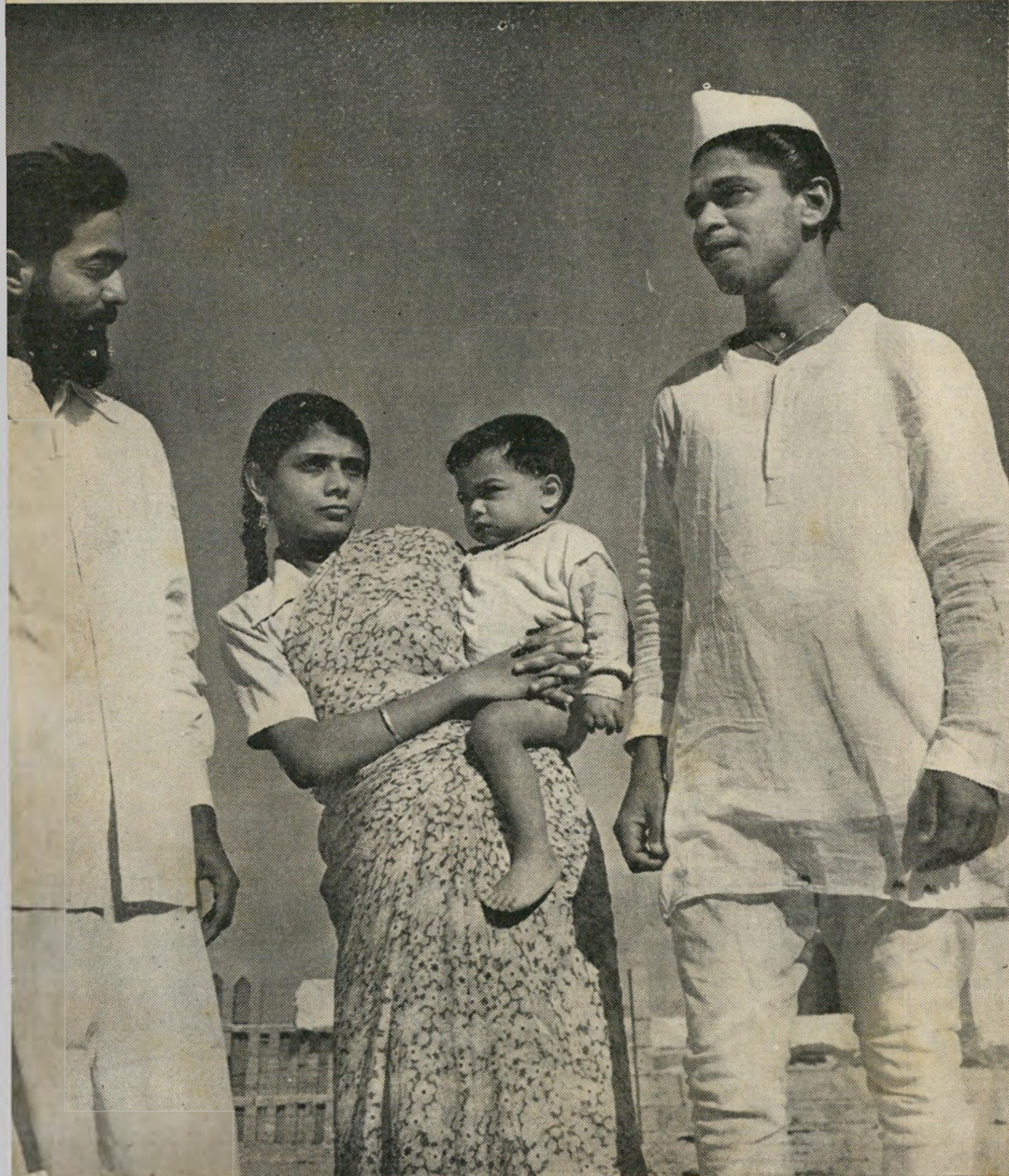
מאוהלייבד, בהם בילו כחצי שנה, הועברו לשיכון ה-של העיר, וכו בחדר אחד למשפחה כשהרווקים נאלצו לה-באהליהם. למרות שראו כי גם עולים אחרים, אסופי גל-אחרות, שוכנו לפי אותה מגמה (ראשונות לשיכון, המשפ-נראה להם הדבר כקיפוח והפלייה מיוחדת והתוצאה: ה-רות בתוך עצמם, התרחקות מהסובבים אותם.

לשחורים, לחם שחור. ככל העולים האחרים לא-לריחוט, מלבד הציוד הראשוני המחולק עלידי מחלקת ה-טה של הסוכנות (מיטות וכלי-מיטה), ישנו על הרצפה, ע-שמונה נפשות לחדר, מתוך שהכניסו את הרווקים, האלהים, ברחמנותם ההדדית הרבה, לחדריהם.

אל מחסורם הכללי, שהסתיים במכירת הפציהם האיש-נתלוה יחס גס, יליד-בורות, מצד קודמיהם להתיישבות בן-שבע. כשביקש אחד מבניישראל לקנות לחם לבן, נדחה ידי החנווני שהצהיר: „לאנשים שחורים

נותנים רק לחם שחור!“

עם שהבינו שההפליה כלפיהם מדומה בחלקה המכריע ונובעת מחוסר תשומת-

בפעם הראשונה עשה גלגל העלייה סיבוב שלם. מחזיר קהילת יהודים מאורגנת מישראל לארץ מוצאם. לרגל חשיבות המאורע נמש „העולם הזה“ את דרך מסידת האינפורמציה האובייקטיבית אשר הלך בה כל הזמן. נותן את רשות הדיבור לאחד הצדדים על מנת שיסביר את עמדתו. יביא בפני הקוראים את הדברים הקטנים והגדולים שהניעו את עולי הודו לחזור לגולה. בגליון הקרוב ניתן אותה אפשרות לסוכנות היהודית, להסביר את נקודת מבטה היא.